

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
Ετησία. Φείνικες 36
Εξαμηνιαία. 18
Τριμηνιαία. 9
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ
τῆς Ἐφημερίδος, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κρά-
τους, παρα τοῖς ἑπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 31 ΜΑΪΟΥ 1830.

Δικαστικά.

Αρ. 83. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Εντάλμα.
ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΑΝΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΝΟΤΕΙΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

Οἱ ἀδελφοὶ Νικόλαος, Βασίλειος, καὶ Ἀντώνιος Ἀσλά-
νιδες Κάσσιοι μετὰ τοῦ Πανταζῆ Καστελιόρρζώτου, κατα-
δικασμένοι ὄντες δι' ἀποφάσεως εἰδικῆς ἐξ-ετακτικῆς καὶ
δικαστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς 22 Ἰουλίου 1828 εἰ μὲν εἰς
φυλακὴν 19 ἐτῶν, ὁ δὲ Πανταζῆς εἰς δεκαετὴ φυλακὴν, ὡς
ἐμολογούμενοι πειραταὶ καὶ μέτοχοι εἰς τὴν κυριότητα τοῦ
πειρατικοῦ πλοίου καὶ εἰς τὴν πειρατικὴν πράξιν κατὰ
τοῦ βριτανεῖου, ὁ Εὐαμινφίδας, τοῦ Ἀντωνίου Βεργῆ, ἀρ-
πάσαντες, διὰ νυκτὸς μετὰ τῶν ὑπὸ κρίσιν ὄντων δι' ἔγκλημα
πειρατείας Κωστῆ Διακάκη καὶ Ἐμμανουὴλ Μαλλιαράκη
Κασσιῶν τι πλοῖον τρεχαντήριον, ἰδιοκτησίαν τοῦ Νικολάου
Γαβαλά ἐκ τῆς κόμης Εμπορείου τῆς Σαντορῆνης, καὶ διοι-
κούμενον παρὰ τοῦ Βασιλείου Σιγάλα, ἐδραπέτευσαν κατὰ
τὴν ὑπ' Ἀρ. 158 ἀναφορὰν τῆς Ἀστυνομίας ταύτης τῆς
ἡσυχίας τῆς 14 Ἀπριλίου 1830.

Προσκαλεῦνται λοιπὸν ἅπασαι αἱ Ἀστυνομίαι τοῦ κρά-
τους νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν σύλληψιν τῶν δραπέτων
τούτων, καὶ εἰς τὴν ἀσφαλῆ ἀποστολὴν αὐτῶν πρὸς τοῦτο
τὸ Δικαστήριον.

Τὸ παρὸν δέλει δημοσιεῦθαι διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος.
ἀντίγραφον δὲ αὐτοῦ δέλει κολληθῆναι πρὸς τὴν Δύσαν τοῦ
Δικαστηρίου τούτου, καὶ ἕτερα δέλουσι ἀποσταλῆναι πρὸς τὸν
Ἀστυνομικὸν ἐπιστάτην τῆς ἐπαρχίας Κάσσου ἵνα τοιχε-
κολληθῇ αὐτὸ ἐν εἰς τὴν Δύσαν τῆς Ἀστυνομίας, τῆς καθεδρ-
κῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς διαμονῆς τῶν δραπέτευσάντων.

Ἐν Σαντορῇ, τὴν 26 Ἀπριλίου 1830.

Ὁ Πρόεδρος ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Α. ΒΑΦΙΟΠΟΥΛΟΣ.
Οἱ Συνδικασταὶ ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΥΟΖΕΓΙΟΣ.
ΜΗΝΑΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.
Ὁ Πάρεδρος ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ ΣΑΡΗΣ.
Ὁ Γραμματεὺς Δ. Μαργαρίτου.

Αρ. 1884. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΧΑΙΑΝ ΠΡΩΤΟΚΑΝΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Εὐαγόντος τοῦ ἐξ Ἀγίας Βαρβάρας, χωρίου τῆς ἐπαρχίας
Καλαβρύτων, Εὐσταθίου Κάτρα ἱερώς τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ
χωρίου ἀδελφὴν τοῦ Ἀγγελικῆν καὶ σύζυγον αὐτῆς Βασί-

λειον Γεωργαντᾶ περὶ τοῦ ἐπιβάλλοντος μέρους του ἐκ τῆς
πατρικῆς καὶ μητρικῆς αὐτῶν περιουσίας.

Τὸ Δικαστήριον προσκαλεῖ τοὺς ἔχοντας κληρονομικὰ
δικαιώματα (αν ὑπάρχουσιν) ἐπὶ τῆς εἰρημένης περιουσίας
τοῦ ἀποθανόντος Γεωργίου Κάτρα καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ,
νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιόν του ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν μετὰ
τὴν διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος δημοσίευσιν τοῦ παρόντος.

Τὸ παρὸν δέλει δημοσιεῦθαι διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερί-
δος· ἀντίγραφον δὲ αὐτοῦ δέλουσι κολληθῆναι ἐπὶ τῶν Δυσῶν
τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ τῆς καθεδρικῆς ἐκκλησίας,
ἕτερον δὲ δέλει σταλῆναι πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Καλαβρύτων,
διὰ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην.

Ἐν Βοστίτση, τὴν 5 Μαΐου 1830.

Ὁ Πρόεδρος Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ.
Δ. ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.
Α. ΓΚΡΙΑΝΗΣ.
Ὁ Γραμματεὺς Μ. Κασσιέρης.

Αρ. 1264. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Πρόγραμμα.
ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΑΝΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ.

Ἐπειδὴ ὁ Πούλος Γεωργίου Σταϊκόπουλος, ἐνχθὲς
ἐνώπιον τοῦ βήματος τούτου ἀπὸ τὴν Γερακίαν Χορίσιεναν
Ζαλίγκεναν, ὡς δολοφονήσας περὶ τὸν Ἰούλιον ἢ Αὐγούστου
τοῦ 1822 μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Γεωργίου Σταϊκού καὶ
ἄλλων συνεόντων τὸν ἀνδράδελφόν της μίναχον Χαρλάμ-
πων Γιαννάκη Σαλίγκα ὁμοῦ καὶ τὸν ὑποτακτικὸν αὐτοῦ
Νέφυτον εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μιττρός πλησίον τῆς
Περδικίδρυτης, καὶ ἀρπάσας παρ' αὐτοῦ μίαν μεγάλην
χρηματικὴν ποσότητα καὶ ἄλλα εἶδη, ἐκαλέσθη διὰ τῆς
ὑπ' Ἀρ. 1200 καλέσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἵνα ἐμφανισθῇ
ἐνώπιόν του ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἤτελε τοῦ κοινοποίη-
σῇ τὸ πρωτότυπον τῆς ρηθείσης καλέσεως, διὰ νὰ διορίσῃ
τὸν ἐκ μέρους του αἵρετόν κριτὴν, ὡς ὑπαγομένης τῆς κατ'
αὐτοῦ κινήσεως ἀγωγῆς εἰς τὸ ἸΒ' ψήφισμα τῆς ἐν Ἀργεῖ
Δ. Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον τούτο ἀναφορὰν
τοῦ Διοικητοῦ τῶν ἐπαρχιῶν Λακεδαιμόνιος καὶ Μορεω-
σίας ὑπ' Ἀρ. 178 τῆς 2 Μαΐου 1830, ὁ ἐναγόμενος
Πούλος Σταϊκόπουλος ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου του τὸν
Σεπτέμβριον τοῦ 1829 ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ζευγαλατίου,
ὅπου εἶχε τὴν διαμονὴν του, καὶ ἀγνοεῖται ποῦ εὕρεται ἢ ἡ

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα Γερακίνα Χρήστενα Ζελίγκενα, διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου 1830 ἀναφορᾶς τῆς πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ἐκθέτουσα τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ ἐναγομένου τῆς ζητεῖ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ Δικαστήριον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν ὅ,τι οἱ νόμοι διακελεύουσιν·

Ἐπειδὴ οἱ μετὰ τοῦ ῥηθέντος Πούλου Γ. Σταϊκόπουλου συνεναγόμενοι Μιχαὴλ Σταϊκόπουλος, Ἰωάννης Ἀργύρη Μπολελιώτη καὶ Παρασκευῶν Παναγιώτου Σταϊκού εἶναι κάλοι τοῦ τμήματος τοῦτου, καὶ ἐπομένως ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου, εἰς τὸ ὅποιον χρεωθεῖ νὰ κριθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν συνεναγομένων καὶ ὁ ῥηθεὶς Πούλος Γεωργίου Σταϊκόπουλος·

Γνωστοποιεῖ διὰ τοῦ παρόντος δημοσίῳ τρόπου εἰς τὸν Πούλον Γεωργίου Σταϊκόπουλον, ὅ,τι ὀφείλει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς τὸ παρὸν δημοσιευθῇ διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ διορισθῇ ὁ ἐκ μέρους ὧν τῶν συνεναγομένων αἰετὸς κριτῆς, πρὸς ἀποπεράλωσιν τῆς κατ' αὐτῶν κινήσεως ἀγωγῆς τῆς Γερακίνας Χ. Ζελίγκενας· ὅ,τι, ἀνίσως ἐντὸς τῆς ῥηθείσης προθεσμίας δὲν ἐμφανισθῇ, τὸ Δικαστήριον, κατὰ τὴν ὑπ' Ἀρ. 214 διάταξιν τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, θέλει εἰδοποιήσῃ τὸν ἐνταῦθα Διοικητὴν, διὰ νὰ διορίσῃ συνεννοούμενος μετὰ τῶν λοιπῶν συνεναγομένων τὸν ἐκ μέρους τῶν αἰρετῶν κριτῆν, καὶ ὅ,τι θέλει γενῇ περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀποφασίς καὶ εἰς ἀπουσίαν του.

Τὸ παρὸν θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος· ἐν ἀντίγραφον αὐτοῦ θέλει κολληθῇ εἰς τὴν Δύραν τοῦ Δικαστηρίου, ἄλλο θέλει σταλῇ πρὸς τὸν Διοικητὴν τῶν ἐπαρχιῶν Λακεδαιμόνος καὶ Μονεμβασίας, διὰ νὰ κολληθῇ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ ῥηθέντος Πούλου Γ. Σταϊκόπουλου, καὶ ἄλλο θέλει κολληθῇ εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως ταύτης.

Ἐν Τριπλί, τὴν 9 Μαΐου 1830.

Ὁ Πρόεδρος ΚΥΡΙΤΣΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ.

Ὁ Γραμματεὺς Νικόλαος Πανταλέων.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐξ Αἰγίνης, 29 Μαΐου.

Ἀπὸ ἀνθρώπων ἐλθόντα νεωστὶ ἐκτῆς Εὐβοίας μανθάνομεν ὅ,τι οἱ ἐκ τῆς Εὐρίπου εἰς Λάρισσαν μετοικιζόμενοι Τούρκοι πράττουσι πολλὰς ὁμότητας κατὰ τῶν κατοίκων χριστιανῶν, καὶ μάλιστα κατὰ τῶν νεανίσκων καὶ νεανίδων, τοὺς ὁποίους μεταφέρουσι κατ' ὀλίγους καὶ διὰ νυκτός, πωλοῦν ὡς ἀνδράποδα εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Ἐσχάτως εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ ἓν σῶμα Ἀλβανῶν ἐκ τοῦ φρουρίου, οἵτινες ἤρπασαν καὶ μετέφερον ἱκανὰς Ἑλληνίδας κόρας μεθ' ἑαυτῶν· καὶ ἐπειδὴ πολλὰ κοράσια δὲν ἤθελον νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τὰς μητέρας των, οἱ βάρβαροι ἔσφαξαν τὰς γράϊας μετέρας, τὰς δὲ νεανίδας ἔσυραν δεδεμένας εἰς αἶχμαλυσίαν. Τοιαῦτα τραγικὰ σκηνὰ γίνονται καθημερινῶς εἰς τὴν πολυπαρῇ Εὐβοίαν!

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐξ Αὐγούστης, 25 Ἀπριλίου Ν.

Τὰ ἐξῆς δημοσιεύει ἡ Ἐφημερίς τῆς Αὐγούστης:

Ἀρ. 2. Πρωτόκολλον τῆς ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν γενομένης συνδιαλέξεως τῇ 4—16 Φεβρουαρίου 1830.

“ Παρόντων τῶν Πληρεξουσίων τῆς Γαλλίας, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ῥωσσίας·

„ Ἐξακολουθήσαν τὸ συμβούλιον νὰ σκέπτεται περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐν τῷ ὑπ' Ἀρ. 1 σημερινῷ Πρωτοκόλλῳ περιεχομένων ὁρισμῶν, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ μέλλοντος νὰ δοθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡγεμόνες.

„ Ἐθεώρησαν δὲ οἱ τῶν τριῶν Αὐλῶν Πληρεξούτιοι ὅ,τι μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες συνίστανται πλέον ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Συμμαχίας διὰ τῶν πρῶτοντιων τῶν ἀρετῶν καὶ διὰ τῆς κοινωνικῆς των ὑπάρξεως, ὁ Πρίγκιψ Λεοπόλδος τοῦ Σάξ-Κοβούργ παρεῖχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην ὅλας τὰς δυνατὰς ἐγγυήσεις· καὶ ὅ,τι κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε συνηγμένας πληροφορίας ἡμποροῦσέ τις νὰ στοχάζεται ὅ,τι οἱ Ἕλληνες ἤθελον τὸν δεχθῇ μετ' εὐγνωμοσύνης ὡς ἡγεμόνα τῶν.

„ Ὁ Πρίγκιψ Λεοπόλδος δὲν εἶναι μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ βασιλευούσης, καὶ δὲν δύναται νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου.

„ Ἀρα ὁ Πρίγκιψ τοῦ Κοβούργ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ τῆς 22 Μαρτίου προνοουμένης ἐξαιρέσεως.

„ Ἀνὴρ τῆς πριγκιπίσσης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως, ἐξωμειώθη διὰ ψηφίσματος τῆς Βουλῆς, ὡς πρὸς τὰς τιμὰς, μετὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν· ὁμολογήθη δὲ καὶ ἐβεβαιώθη κατὰ τὰς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Βε. Α. Μ. δοθείσας διασαφήσεις ὅ,τι ὁ Πρίγκιψ Λεοπόλδος δὲν εἶναι Πατριάρχης τοῦ βασιλείου· ὅ,τι οὐδέποτε συνεδρίασεν εἰς τὸ βουλευτήριον, καὶ ὅ,τι μετὰ τὴν καταστροφὴν, ἣτις διέρρηξε τοὺς δεσμούς, οἵτινες τὸν συνέδεον μετὰ τὴν Ἀγγλίαν, δὲν ἐξετέλεσεν ἐν αὐτῇ καμμίαν δημόσιον λειτουργίαν.

„ Κατὰ δὲ τὴν χρηματικὴν του οὐσίαν, ἀποκτημένην μὲν διὰ τοῦ συνοικεσίου, θεωρουμένην δὲ φύσει ἀπαραβίαστον, καὶ ἐπικυρωμένην διὰ ψηφίσματος τῆς Βουλῆς, ὁ Πρίγκιψ Λεοπόλδος εὐρίσκεται πάντῃ ἀνεξάρτητος, ὅ,τι καὶ ἐν ἐπισυμβῇ.

„ Ὁμολόγησαν τότε οἱ Πληρεξούσιοι ὅ,τι τῆς Γαλλίας, καὶ ὁ τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, καὶ ὁ τῆς Ῥωσσίας, ὅ,τι ἐνόουν τὰς ψήφους τῶν Αὐλῶν των ὑπὲρ τοῦ Πρίγκιπος Λεοπόλδου τοῦ Σάξ-Κοβούργ, καὶ συνεφωνήθη νὰ συνθέσωσιν ἐκ κοινῆς διακοίνωσιν, δι' ἧς νὰ τὸν προσφέρωσι κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς συμφωνίας τὰς ἐντοῖς ὑπ' Ἀρ. 1, 2 καὶ 3 σημερινοῖς Πρωτοκόλλοις περιεχομένας, τὴν κυβέρνησιν τῆς νέας Ἑλληνικῆς Πολιτείας, μετὰ τὴν ἐπὶ κλησὶν ἡγεμόνων Ἀρχῶν τῆς Ἑλλάδος, ἣτις θέλει μεταδῇ διαδοχικῶς εἰς τοὺς ἀπογόνους του.

„ Τὰ σημερινὰ Πρωτόκολλα θέλουν διακοινωθῇ εἰς τὸν Πρίγκιπα Λεοπόλδον τοῦ Σάξ-Κοβούργ, καὶ θέλει προσκληθῇ ὁ ἡγεμὼν οὗτος νὰ συγκατατεθῇ εἰς αὐτά.

Ἀρ. 3. Πρωτόκολλον τῆς ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν γενομένης συνδιαλέξεως τῇ 4—16 Φεβρουαρίου 1830.

“ Παρόντων τῶν Πληρεξουσίων τῆς Γαλλίας, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ῥωσσίας·

„Οι φισθέντες κεινὴ παρὰ τῶν τριῶν τῆς Συμμαχίας ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος τοῦ Πρίγκιπος Λεοπόλδου τοῦ Σαξ-Κοβούργ, ὁ τῆς Γαλλίας Πληρεξούσιος ἐκάλεσε τὴν προσην τοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν ἰδιαιτέραν Δέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ Κυβέρνησις του ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

„Ἀρέστησε δὲ ὅτι ἀπὸ τινῶν αἰώνων ἐήργει ἡ Γαλλία πρὸς τὴν Δυτικὴν Χριστιανὴν τῶν εἰς τὸν Σουλτάνον ὑποκειμένην προστασίαν τινὰ εἰδικήν, τὴν ὁποίαν ἡ Χ. Α. Μ. κρίνει ὡς καταθέσει σήμερον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μέλλοντος ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος, ὡς πρὸς τὰς ἐπαρχίας, ἐξ ὧν θέλει συγκροτασθαι ἡ νέα πολιτεία. Ἀποδυσμένη δὲ ἡ Χ. Α. Μ. τὸ προκείμενον τοῦτο, ὀφείλει εἰς ἐκυτὴν, καὶ εἰς λαὸν, ὅστις τὸσον κίρον ἐξῆσεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν προγόνων του, νὰ ζητήσῃ, ὥστε οἱ ἐπὶ τῆς στερεᾶς καὶ τῶν νήσων Δυτικαὶ νὰ εὕρωσιν εἰς τὸν ὀργανισμόν, ὅστις θέλει δοθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐγγυήσεις ἱκανὰς ν' ἀναπληρώσωσι τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖον ἐξετέλει μέχρι τῆς σήμερον ὑπὲρ αὐτῶν ἡ Γαλλία.

„Οἱ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας Πληρεξούσιοι ἀνεγνώρισαν τὸ δίκαιον τοῦ ζητήματος, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ἐκτελῇται ἐλευθέρως καὶ δημοσίως εἰς τὴν νέαν Πολιτείαν ἡ λατρεία τῆς Δυτικῆς Δρεσκείας· αἱ κτήσεις τῆς νὰ εἶναι ἡτφλισμέναι· νὰ διατηρηθῶσιν ἀνέπαφα τὰ καθήκοντα, δίκαια, καὶ προνόμια τῶν ἀρχιερέων, τὰ ὅποια εὗτοι ἀπελάμβανον ἐπὶ τῆς προστασίας τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας· τέλος δὲ πάντων, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ν' ἀναγνώριζονται καὶ νὰ μένουں ἀνεπηρέαστα τὰ κτήματα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὰς ἀρχαίας Γαλλικὰς ἀποστολάς, ἡ Γαλλικὰ καταστήματα.

„Θέλοντες δ' ἐπὶ πᾶσιν οἱ τῶν τριῶν Συμμάχων Αὐτῶν Πληρεξούσιοι νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα νέον δείγμα τῆς πρὸς αὐτὴν εὐμενοῦς κηδεμονίας τῶν ἡγεμόνων των, καὶ νὰ περιφλάξωσι τὸν τόπον τοῦτον ἐκ τῶν δεινῶν, τὰ ὅποια ἐδύνάτο νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὴν ἡ ἀντιζηλία τῶν ἐν αὐτῇ ἐπαγγελλομένων λατρεῶν, συμφωνοῦν ὅτι ὅλοι οἱ τῆς νέας Πολιτείας ὑπήκοοι, ὅποιασδήποτε καὶ αἱ εἶναι Δρεσκείας, θέλουں εἶναι δεκτοὶ εἰς ὅλα τὰ δημόσια ὑπουργήματα, ἀξιώματα καὶ τιμὰς, καὶ θεωρεῖσθαι καθ' ὅλας τὰς Δρεσκευτικὰς, ἀστυκὰς καὶ πολιτικὰς αὐτῶν σχέσεις πάντῃ ἴσοι, μηδαμῶς λογιζομένης τῆς διαφορᾶς τῆς πίστεως.

(Journal des débats.)

Ἐκ Λονδίνου, 6 Ἀπριλίου Ν.

Διεσπάρη φήμη ὅτι ὁ Πρίγκιψ Λεοπόλδος Κοβούργ ἀπεπειρετο νὰ δεχθῇ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅτι ἀποδειλιάσας ἐκ τῶν ἀπὸ τινος καιροῦ διαδοθειῶν κακῶν εἰδήσεων, ἐπιθυμεῖ ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐπαγγελίας ταύτῃ νὰ περαιώσῃ τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ τόπου ἐκείνου. Ἀποδεικνύεται δὲ ἀρκούντως τὸ ἀπίθανον τῶν λεγομένων ἐκ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἡγεμόνος γινομένων προπαρασκευῶν, αἵτινες ὑποθέτουσιν ἀναχώρησιν. Πρὸς δὲ τούτοις ὁ Θετικὸς τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐφάνερωσε τὴν συγκατάθεσιν του ἐν τῇ πρὸς τοὺς Πληρεξούσιους τῶν τριῶν Δυνάμεων ἐπιστολῇ του, ἀπομακρύνει εἰκότως τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὅτι ἀπεποιήθη. Παρατηρεῖται δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἡ ἐξῆς περιγραφὴ:

„Ὁ ἐπισημαινόμενος ἐναδρύνεται ἐνδομύχως διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν κατεδέχθησαν νὰ κάμωσιν εἰς αὐτὸν οἱ ἐξαστοὶ ἡγεμόνες, ἐκλέξαντες αὐτὸν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς

ὑπὲρ τῆς νέας Ἑλληνικῆς Πολιτείας γενναϊόφρωνας βουλὰς των: Σπεύδει δὲ νὰ δεχθῇ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐντιμὸν στάδιον, τὸ ὁποῖον ἀνοίγουν εἰς αὐτὸν αἱ Ὑψηλαὶ Δυνάμεις.

Ἡ συγκατάθεσις τοῦ ἡγεμόνος δὲν ἠδύνατο νὰ γένη θετικωτέρα· ἐὰν δὲ αὐτὴ αὐτῇ ἐπιστολῇ ὑποβάλλῃ ἔπειτα εἰς τὰς Δυνάμεις παρατηρήσεις τινὰς καὶ ἐφέσεις ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς νέας ἐπικρατείας του, δὲν δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ἐκ τούτου ὅτι ἀνένευσε τοῦ νὰ λάβῃ τὴν Κυβέρνησιν της. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐκφράζεται:

„Ἄλλ' ὅμως ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἤθελε πράξει ἄξια τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν καταδέχονται νὰ δέσωσιν εἰς αὐτὸν αἱ Ὑψηλαὶ Δυνάμεις, ἐὰν, συγκατατιθέμενος εἰς τὰ διάφορα Πρωτόκολλα τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς 1830, δὲν ὑπέβαλλεν εἰς αὐτὰς τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις:

Ἐξήγησεν ἔπειτα ὁ ἡγεμὼν τὴν ἔφεσιν του:

„Α'. Νὰ εὐδοκήσωσιν αἱ Ὑψηλαὶ Δυνάμεις αἱ ὑπογράφονται τὴν συνθήκην τῆς 6 Ἰουλίου 1827 νὰ δώσωσιν εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν τελείαν ἐγγύησιν, καὶ νὰ ὑποσχεθῶσι βοήθειαν ἐν καιρῷ ἐξωτερικῆς ἐπιδρομῆς.

„Β'. Οἱ τὰς νήσους Κρήτην καὶ Σάμιν κατοικοῦντες Ἕλληνες, οἵτινες μέλλουν νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν Πόρταν, νὰ ἔχωσι τὴν Δρεσκευτικὴν καὶ πολιτικὴν των Δέσιν οὕτως προσδιωρισμένην, καὶ βελτιωμένην διὰ τῆς μεσιτείας τῶν Ὑψηλῶν Δυνάμεων, καθὼς καὶ διὰ τῆς προσαρμογῆς τῆς συνθήκης τῆς 6 Ἰουλίου, ὥστε νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ πάσης ἐπιρρείας, καὶ νὰ προστατεύωνται ἐναντίον ὅλων τῶν πρᾶξεων, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσιν αἵματοχυσίαν. Περὶ τούτου δὲ, τὸ ὁποῖον ἀπλῶς εἶναι ἔργον φιλάνθρωπον, ὁ Πρίγκιψ Λεοπόλδος ἔχει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κάμῃ πλέον ἐκτεταμένας διακοινώσεις μετὰ τῶν Πληρεξουσίων τῶν Σεβαστῶν ἡγεμόνων.

„Γ'. Νὰ εὐαρεστηθῶσιν αἱ Ὑψηλαὶ Δυνάμεις, ὥστε τὸ κατὰ δυσμὰς νέον σύνορον νὰ διορισθῇ τεινυτοτρόπως, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀναβαίνει τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀσπροποτάμου μέχρι τῶν πρὸς ἄρκτον σημειωμένων ὀρίων, ὡς τὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Βλαχοῦ, ἀκολουθοῦν ἐκεῖθεν πρὸς ἀνατολὰς τὸ φύσει παρὰ τῶν ὀρέων τῶν μετὰ τῆς Οἰτης συνευγμένων σχηματιζόμενον μεθόριον, ἀπαραιτήτως ἀναγκαιοῦν εἰς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου μέρους τῆς νέας Πολιτείας.

„Δ'. Νὰ καταδεχθῶσιν αἱ Ὑψηλαὶ Δυνάμεις ν' ἀποδείξωσιν εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν, ἑωσὺ ἐπαναλάβωσι τὴν δυνάμιν των οἱ ἴδιοι αὐτῆς πόροι, βοηθήματα χρηματικὰ ἀνάλογα τῶν χρειῶν της, ἐπειδὴ εἶναι πασίδηλον ὅτι ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπάρξῃ μέχρι τοῦδε εἰμὴ διὰ μέσου τῶν παρὰ τῆς μεγαλοδωρίας τῶν Ὑψηλῶν Δυνάμεων χρηρηγηθέντων βοηθημάτων.

„Ε'. Νὰ εὐδοκήσωσιν αἱ εἰρημέναι Δυνάμεις νὰ δώσωσιν ἐπικουρίαν στρατιωτικὴν εἰς τὸν νέον ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος μέχρις ὅτου δυνηθῇ νὰ ὀργανίσῃ τὰ εἰς αὐτὸν ἀναγκαιοῦντα στρατεύματα.

Ἀναγνούς τις τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, θέλει καταλάβει ἀναμφισβότως ὅτι ἡ προσπάθεια, τὴν ὁποίαν ἐκφράζεται ὁ ἡγεμὼν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, μᾶλλον ἐπιβεβαιώνει τὴν εἰς τὸ Πρωτόκολλον τῆς 20 Φεβρουαρίου συγκατάθεσιν του, ἢ καταγγέλλει αὐτὸν παραιτούμενον τῆς ἐκτελέσεώς του.

[Ἐφ. Λαυσάν.]

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΔΟΚΙΜΙΟΝ.

ὑπὸ Ἀριστείδου Καλογεράκη.

Εἰκὼν τῆς Πάτρας.

Ἀνάμεινα εἰς χλοεράς κί ὠραίας πεδιάδας,
 ποῦ συνορεύουν πανταχοῦ με δὲν καὶ κοιλάδας,
 ποῦ γυνώνονται ἀφθονά τῆς φύσεως τὰ δῶρα,
 καὶ βασιλεύει πάντοτε ἡ ποικιλόχρους Φλώρα.
 Ἰσθμῶνται λόφοι εὐκαρποὶ σ' τὴν θάλασσαν πλησίον,
 στολισμα σ' τὴν μονότονον θάλα τῶν παραλίων.
 Ἐκεῖ ἐπ' αὖ εὐρίσκειται ἡ τῶν Πατρίων πόλις,
 πρωτίστη καὶ περίφημος, τῆς Ἀχαΐας ὅλης.
 Μακρόθεν, ἀνυψούμενα τ' ἀδύνατά τῆς τείχης,
 φαίνονται, ὡς νὰ τᾶσθαισε σκληρὰ πολέμων τύχη,
 αὐτὰ ποῦ καταφύγιον ἔβαιναν τῶν τυράννων,
 ἀσίστον ὀρμητήριον θανάτου καὶ βασάνων.
 Ἐκεῖ εἰς τὸ διάστημα τῶν θλιβερῶν ἀγώνων,
 ἔστιν ἡ ἡμισέλιος τὸν τρομερὸν τῆς θρόνον,
 Κί ἔρριπτε φλόγ' ἀφανισμοῦ εἰς τὴν ἀθλίαν πόλιν,
 ἀγρίως τὴν κατέκαυσε τὴν ἀπετέρωσ' ἔλην.
 Τρόμος εἰς τὰ εἰρήνια καὶ φρίκη κατοικοῦσαν,
 μόν' αἰ ἀλύσειςαι πικραὶ καὶ οἱ θῆνοι ἀντηχοῦσαν.
 Ἡ φύσις ἀπ' τὴν βάρβαρον χεῖρα καταθλιμμένη,
 ἐφαίνετ' ὅτι στενάξει, καὶ ἔμενε νεκρωμένη.
 Ὁ γεωργὸς περίλυπος, ἄφινε τ' ἀροτὸν του,
 με δάκρυ' ἔδρεχε πικρὰ τὸν ἔρημον ἀγρὸν του.
 Καὶ ὁ φυλῆστος ποιμὴν ἐφευγ' ἀπληπισμένος,
 τὰ φίλτατά του ποίμνια ν' ἀφίς' ἀναγκασμένος.
 Σ' τὰ ὄρη ἡ φλογέρα του πλέον δὲν ἀντηχοῦσε,
 μόνον ἡ τρομερὰ κλαγγὴ τῶν ὄπλων ἐκροτοῦσε.
 Ναὶ ποῖός δὲν χύνει δάκρυα, δάκρυα εὐσπλαγχνίας,
 ὅταν ἰδῇ τὸ θέαμα τοιαύτης δυστυχίας.
 Τὰ βλέμματά τ' ὅταν στραφούν καὶ ἰδῇ τὴν ἐρημίν,
 τὴν γενικὴν καὶ θλιβερὰν φύσεως ληθηργίαν;
 Δὲν βλέπει πλέον τοὺς πυκνοὺς καὶ τόσους ἐλαίῳνας,
 ὅπου τερπνῶς ἐσκίαζον παντοῦ τοὺς ἀμπελώνας;
 Δὲν βλέπει πλέον θεριστὰς χαίροντας, εὐθυμούντας,
 ἀλλὰ ἀθλίους γεωργούς, μ' ἰδρώτα γεωργοῦντας;
 Τὴν γῆν, ἥτις κατήντησε μόνον νὰ διδῇ κόπον,
 καὶ ὅπου ἡ βάτος ἔλαβε τῆς σκληρῆς τὸν τόπον.
 Ἐρχεται τὼρ ἡ ἀνοιξίς, καὶ οἱ κῆποι δὲν ἀνθίζουν,
 τὴν εὐωδίαν ζέφυροι τριγύρω δὲν σκορπίζουν.
 Τὰ κηλαδιστικὰ πτηνὰ ὡς ἀποξενωμένα,
 ματαίως ζητοῦν ἄστυλον, καὶ δένδρον, τὰ καίμενα.
 Πλέον δὲν ψάλλουσι τερπνῶς τ' αἰμίμητ' ἀηδονίαι,
 ἐπάνω σ' ταῖς πορτοκαλαῖς πλησίον σ' τὰ λεμονία.
 Τώρα κοράκιων λυπηρῶν κατὰ μαζὰ κατὰ δία,
 πικρῶς κατακαλύπτουσι τὰ τρυφερά λιβάδια.
 Τώρα κατ' ἐπ' αὖ τὰ βουνὰ ὁ ἀλμυρὸς λύκος,
 ἐκεῖ ποῦ ἦτον πρότερον τοῦ κηπουροῦ ὁ εἰς.
 Ἀν δὲμος ἀρῇσαν παντοῦ ἔχνη σκληρὸν πολέμων,
 μάλιστα αἱ βαρβαρικὴ καὶ τοῦ ἀλῆθ' ὁ δαίμων,
 ἔμειν' ἀκόμ' ἡ φυσικὴ τοῦ τόπου εὐμορφία,
 ποῦ ἐριαμδεύει πάντοτε, καὶ εἶναι αἰώνια.
 Ὅποις μεγαλοπρεπὴς θέσις καὶ εὐτυχισμένη,
 ὅπου ἡ πόλις ἐκπλάει εἰς ὠκεοεικμένη.
 Ὄρη, πεδιά, θάλασσα τὴν περιτριγυρίζουν,
 καὶ ὠραῖον ἀμυρδέκτρον τριγύρω σχηματίζουν.
 Ἡ φύς χαίρεται παντοῦ ἀπὸ τὴν ποικιλίαν,
 παντοῦ νέκ θέαμα εὐρίσκει μ' εὐκολίαν.
 Πνῆθ' ἀπ' τὰ ψηλά βουνὰ εἰς λόφους πεδιάδας,
 ὅπου φορεῖται τὴν τερπνὴν πέπλον τῆς πρασινάδας.
 Καὶ στρεφόμενη ἐπὶ τὰ ἐπάνω τῶν ὑδάτων,
 χάνεται εἰς ὄριον, βᾶθρον, ἔνευ περάτων.
 Ὅπου ἐνοῦντ' ἡ θάλασσα, καὶ τ' οὐρανὸς τὸ χάος,
 καὶ ὅπου δὲν εὐαίνει λόγισμός, καὶ ἂν τρέχῃ ἀενάως.
 Ἐπάνω δὲ τῆς πόλεως σ' τὰ νύμφη κεκρυμμένη,
 ὑψεῖται ἔδρου κορυφὴ ἑστία, κατασπρισμένη.
 Ὅπ' αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτός ὅλον σχεδὸν τὸν χρόνον,
 ἀγνανθεύονται σ' τὸν λαμπρὸν μανδύαν τῶν χιόνων.

Ἐκεῖ πετᾷ ὁ αἰὲς σ' ἐλεύθερον αἰθέρα,
 καὶ τρέχει σ' τὸν ἀπέραντον τῶν οὐρανῶν αἶρα,
 Ἐκεῖθεν φεύγ' ὁ αἰὲς ὡς χεῖμαρρὸς τις πνέων,
 καὶ ἐκεῖθεν σχηματίζονται τὰ πλῆθ' τῶν νεφέων.
 Ὅλ' αἱ σκηναὶ τῆς φύσεως ἐδῶ ἔχουν γλυκιάν,
 λαμπρὰν μεγαλειότητα, ζῶν καὶ παρρησίαν.
 Ὅταν ὁ ἥλιος λαμπρὸς, ἐγγὺς εἰς τὴν οὐλιν,
 καὶ κίχνη τοῦς ὑστερανοῦς χαιρετισμοῦς σ' τὴν φύσιν,
 Ὅποιον μεγαλοπρεπὴς θέαμα παρακαταίνει;
 ἢ γῆ τριγύρω φαίνεται, ὡς ἂν ἐκπληγμένη.
 Ἢ δὲ ἀλλὰ τ' ἡ φύς τῆς, ὡς ἂν νὰ σκυθρωπάξη,
 χάνουσα τὸν φωστῆρά της, φαίνεται πῶς στενάξει.
 Ὅλα τριγύρω ἔρριπον εἰς σιωπὴν βαθεῖαν,
 οἱ ἀνέμ' ὅλοι στέκονται, καὶ πνέουν ἡσυχίαν,
 Μόνον οἱ ζέφυροι σιγὰ τὴν θάλασσαν χιχιδεῖον,
 ζῶν καὶ δρόσον φέρουσιν ἐν ὅσῳ προοδεύουν.
 Ἢ δὲ τὰ μακρυνὰ βουνὰ, ὅπου σ' τὰ νύμφ' ὑψοῦνται,
 με τὰς ὑπέρτας τοῦ φωτός ἀκτῖνας στεφανοῦνται.
 Κί ἐπάνω εἰς τὰ ἡσυχὰ κύματα τῆς θαλάσσης,
 ἀλλεπαλλήλως λάμπουσι μὲρ' ἀντανάκλασις.
 Τὸ τ' ἡ ψυχὴ ἡδύναται, ἐξάπτεται, ὑψοῦται,
 δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν γῆν, πετᾷ καὶ ἀλλοιούται.
 Τί αἰσθηματ' ἀνέκροστον αἰσθάνετ' ἡ καρδία!
 σ' αὐτοῦ τοῦ τύπου μάλιστα, ὅπου ἡ φαντασία
 εἰς καθεὶ ἀντικείμενον νέαν ὁρμὴν λαμβάνει,
 καὶ εἰς τὰς ἐνδοξοὺς ἐποχὰς εὐθὺς πηδᾷ καὶ ὀρνεῖται.
 Ἰδὲ ἐκεῖ ποῦ ἔρχεται ὁ ἥλιος νὰ δύσῃ,
 καὶ ἡδὲ εἰς τὸ πέλαγος κοντεύει νὰ βυθίσῃ.
 Ἐκεῖ ἔστιν ὁ θάλασσον πολέμων φρικτωτάτων,
 ἐκεῖ εἶναι τὰ λείψανα ἡρώων ἀθανάτων.
 Ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ αὐτοῦ τοῦ παραλίου,
 Ναὶ! κεῖν' ἡ πολυθρύλλητος πόλις Μεσολογγίου.
 Ἐπάνω τῆς ὁ ἥλιος, φαίνεται, ῥίπτει βλέμμα,
 καὶ αὐτὸς ὅτ' ἀποστρέφεται, καὶ φρίττ' ἀπὸ τὸ αἶμα.
 Τὰ νύμφη δὲ τὰ πορφύρα, ποῦ στέκονται πλησίον,
 λαμπρὸν ὅτ' ἀνηγέρθησαν σ' τοῦς ἥρωας μνημείον.
 Χαῖρε, ὦ πόλις ἐνδοξή, Νὰ Ἀθηνᾶς!
 Ἐλλάδος τὸ προπύργιον, στήλη ἐλευθερίας!
 Χαίρετε, Σαῖς, ὦ ἱερὰ εἰρήνια καὶ λίθη!
 ὅπου ἐπακουσθήσαν τὰ τῶν ἡρώων στήθη.
 Ὡ γῆ παντοῦ με αἶμα τὰ τυράννων ποτισμένη,
 παντοῦ με λαμπρὰ τρόποι, θριάμβων στολισμένη.
 Οἱ βάρβαροι ἐνόμιζον νὰ σὲ καταποντίσουν,
 καὶ τοῦτο ἐκατέρωθον, νὰ σ' ἀπαθανάτισουν.
 Ἐπείσε, ἀλλ' ὑψώθηκες· ἐδούσθη, ἀλλ' ἀστράπτεις,
 καὶ φλόγα ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὰς ψυχὰς ἀνάπτεις.
 Ἀλλ' ἡδ' ἔχασθ' ὁ ἥλιος, σκότος τὸ πᾶν καλύπτει,
 καὶ ἡ νύκτα τὸν κατὰ μαζὸν πέπλον τῆς παντοῦ ῥίπτει.
 Ὅλα λυποῦντ', ὁ ἀνθρώπος, τὰ ζῶα ταθλιμμένα,
 μένουντ' ὡς εἰς ληθηργὸν καὶ ὕπνον βυθισμένα.
 Ὅμως ἡ φύσις δὲν ἀργεῖ νὰ τὰ παρηγορήσῃ,
 αὐτὴ ποτὶ δὲν στέκεται, χωρὶς νὰ ἐνεργήσῃ.
 Ἰδὲ ὅπ' ἀπ' τὰ βουνὰ, οἰκίαν κατ' οἰκίαν
 πῶς χύνεται φῶς ἀμυδρὸν, τὸ σκότος διανοίγει,
 Νὰ! ἡ σελήνη ἐφθασεν, ἀνέρχεται, εὐχίνεται,
 ν' ἀναδεχθῇ τὸν ἥλιον π' τὸ χάος ἀναβαίνει,
 Καὶ ῥίπτει βλέμμα ἱερὸν ἐπάνω σ' τὰ πεδία,
 ὡς ἂν μητέρα π' ἔρχεται διὰ παρηγορίαν.
 Ὡ φῶς ἡδὲ καὶ θεῖόν! πόσον εἰς τὰς καρδίας
 ῥίπτεις αἰσθηματ' ἀνέκροστον γλυκίαν; μελαγχολίαν!
 Πόσον κινεῖς ἡδονικὰ τὸν νῦν νὰ συλλογῇται!
 καὶ μέσα εἰς φαντασιῶν χάος νὰ λησμονῇται!
 Ἐδῶ εἰς τὰ εἰρήνια τῆς Πάτρας τὰ καμένα
 ὅτ' εἰς βαθεῖαν σιωπὴν εἰν' ὅλα βυθισμένα,
 Ἄκουε... ὁ ζέφυρος σιγὰ τὰ χάρτα πῶς κλονίζει,
 καὶ μέσα σ' τὰ εἰρήνια φυσᾷ καὶ μουρμουρίζει;

Ἄκουε ἐπάνω σ' τοῦ νύμφη τὸν κρημνισμένον τοῖχον,
 αὐτὸν τὸν λυπηρότατον καὶ τὸν θρηνητὴν ἥχον;
 εἶναι τὸ ἀθλίον πτηνόν, ποῦ ἀπαισίως κράζει...
 μαζὶ καὶ ἡ φύσις φαίνεται ὅτι ἀναστενάζει...
 Τί λέγει ἄρα γὰρ αὐτό;... Τίς δύναται νὰ μᾶθῃ...
 ἴσως θρηνητὴς δυστυχούς πατρίδος τοῦ τὰ πάθη...
 Βαθὴ σ' τὸν κάμπ' ἀκούεται μιὰ λυπηρὴ φλογέρα,
 καὶ ἡ φωνὴ τῆς λιγυρᾶ τραντάζει τὸν αἶρα.
 Ἄκουε... φαίνεται, κλέουσι τριγύρ' αἱ πεδιάδες...
 σιγὰ βομβοῦσι τὰ βουνὰ... στενάζουν αἱ κοιλάδες...
 εἰν' ἡ φωνὴ τινος πτωχοῦ καὶ δυστυχούς ποιμένου,
 ποῦ κάθεται εἰς κατὰ κρηνὴν λίθον ἀκουσθισμένης,
 καὶ τραγουθεῖ τ' ἀνίκα πολυεὶδῆ του πάθους,
 στενάζων θλιβερώτατα ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ ἐάθη.
 Πιάει, ἀφ' ἡδ' ὁ ἀθλίος τὴν ἀχαρὰ φλογέρα,
 καὶ ἀνυπομόνως κερτερεῖ ποτὶ νὰ ἔλθ' ἡμέρα.
 Τὸ πρόσωπον σ' τὸν οὐρανὸν ἔχει προσηλωμένον,
 με δάκρυα δάκρυάλακτα, στάζον, καταδραγμένον,
 τ' ἀνίσταται τοῦ βλέμματός παντοῦ συχνογυρίζει,
 παντοῦ πῶς βλέπει ἀγρία φαντάσματα νομίζει.
 Σ' τὸ ἔδαφος ποῦ κάθεται, νὰ, εἰδ' ἐξηλωμένους
 τοὺς δυστυχῆς τοῦ τοῦ γυνεὺς ἀφύχους, νεκρωμένους,
 τὴν ἀδελφὴν του σ' τὴν σφαγὴν ἀγρίως συρρομένην...
 τὴν πατρικὴν κληρονομίαν τοῦ πύτου, καί οἱ μὲν.
 Ἄκουε εἰς τὰ ὄρη τοῦ περιβεβῆν οἱ θῆνοι,
 καὶ οἱ τῶν βαρβάρων τρομεροὶ ἀλαλαγμοὶ ἐκείνοι.
 Ἀκούει λαμπεῖ τὸ σπᾶν σ' τὰ φλογερά του μάτια,
 ποῦ τὸν πατέρα τ' ἔλαμψε σ' τοῦ πάθος τοῦ κομμάτι.
 Ἰδὲ βλέπει τριγύρω του σκιάς περιπταμένας,
 σκιάς χωρὶς παρηγορίαν, με χεῖρας ὑψωμένας,
 Π. ὦ φορεμ' αἰματισταγὰς καὶ νεκρὴν φορεῖται,
 καὶ τὰς πληγὰς τῶν δειχνοῦσαι ἐκδίκησιν ζητοῦσαι.
 Στάσου μὴν ἀπαλπίσσει, τὰ δάκρυά σου παῦσαι,
 καὶ τὴν φλογεράν τῶν κλαυθμῶν ἀπόρριψεν καὶ θραύσαι.
 Στρέψου καὶ ἰδὲ τὸν ἥλιον, λαμπρὸς πῶς ἀνατέλλει,
 καὶ ἀκτῖνας εὐεργετικὰς ἐπάνω σου πῶς στέλλει.
 Ἄκουσον πῶς ὁ οὐρανὸς ἐδρόντησεν αἰσίως,
 καὶ ἡ θεὰ σάπιγξ ἤχησε γὰρ νύμφη σωτηρίας.
 Νὰ! ἡδὲ ἐθριάμβους λαμπρὰ εὐεργεσία,
 καὶ ἔσπερ' ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἐλευθερία.
 Ἐλθε, ἔλθε σ' τὸ ἔδαφος αὐτὸ ποῦ θὰ πατήσῃς,
 τὸν οὐρανὸν γονυπετῶς τώρα ν' εὐχαριστήσῃς,
 διὰ τὴν χεῖρ', ὅπου αὐτὸς εἶχε προωρισμένην
 νὰ σώτῃ τὴν πατρίδα σου, ἡδὲ κλονισμένην,
 εἰς τὰς πληγὰς σου βάλασμον ζωοποιὸν νὰ χύσῃ,
 τὴν νεκρωμένην σου ψυχὴν νὰ ἀναζωοπυρήσῃ.
 Καὶ ἀφ' ἐπὶ πλέον τοῦς κλαυθμούς, ἀφ' ἐπὶ τὴν τραγωδίαν,
 τοῦς εὐεργέτας ὕμνησον, καὶ τὴν ἐλευθερίαν.
 Ἰδὲ κοντὰ σ' ὁ γεωργὸς τὸ ἀροτὸν του πιάει,
 καὶ ἡσύχως τῶν ὑδρώων του κορπὴν ἀπολαμβάνει.
 Στρέφεται περὶ ἑαυτὸν, καὶ δὲν βλέπει τυράννους
 ν' ἀρπάζωσιν ἀκόρεστα με πόνοι καὶ βασάνους.
 Νὰ! ἀναπνέει πανταχοῦ ἐλεύθερον αἶρα.
 ὅποις τύχη δι' αὐτὸν γίνεται καλυτέρα!
 Ὅα ἰδῇ ταχέως τὰ βουνὰ καὶ ταῦτα νὰ αἰθίσουν,
 τοῦς κῆπους νὰ ἀνεγερθῶν, καὶ νὰ καρποφορήσουν.
 Τὰ φίλτατά σου ποίμνια νὰ διπλασιασθῶσι,
 καὶ παρὰ τὴν ἐλπίδα σου εὐα νὰ αὐξηθῶσι.
 αὐτὰ δὲ τὰ εἰρήνια, ποῦ τώρα ταλανίζεις,
 σ' ὀλίγους χρόνους ἔπειτα πλέον δὲν θὰ γνωρίζῃς.
 Πῶς καλὰ δὲν ἔρχονται ἐκ τῆς ἐλευθερίας,
 καὶ ἀπὸ τὴν ὁμοεικνίαν, ψυχὴν τῆς κοινωνίας!